

Arrest

nr. 179 533 van 15 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 176 623 van 20 oktober 2016, waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 juli 2013 dienen verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij baseerden

zich op de aandoening van de tweede verzoekende partij, de heer I. I., vader van de eerste verzoekende partij en tevens echtgenoot van de derde verzoekende partij.

1.2. Op 22 augustus 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (SS 06,023012); de In § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur dd. 21/0/2013(zie gesloten slag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequaat behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is. (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM Grote Kamer, 27 mei 2008, N.t. Verenigd Koninkrijk, §42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of van een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijke ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EVRM de schendingen van art.2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijk van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers aan: *“Schending van het artikel 9ter en inzonderheid van het artikel 9ter §3-4° en artikel 9ter §1,1° en 5° van de Wet van 15.12.1980, van artikel 3 EVRM, van artikel 62 van de Wet van 15.12.1980, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van goed bestuur, waaronder de verplichting beslissingen afdoende te motiveren en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”*

Verzoekers betogen als volgt:

“Schending van het artikel 9ter en inzonderheid van het artikel 9ter §3-4° en artikel 9ter §1,1° en 5° van de Wet van 15.12.1980, van artikel 3 EVRM, van artikel 62 van de Wet van 15.12.1980, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van goed bestuur, waaronder de verplichting beslissingen afdoende te motiveren en de verplichte rekening te houden met alle elementen van het dossier, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

1.

De bestreden beslissing betreffende de verblijfsaanvraag om medische redenen acht de stelling “dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk” voldoende.

De bestreden beslissing baseert zich op artikel 9ter §3, 4° van de wet van 15 december 1980 en verwijst naar het advies opgesteld door de ambtenaar-geneesheer van 21.08.2013, waaruit zou blijken dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid die aanleiding zou kunnen geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

2. Het medisch attest van 07.06.2013

De arts-adviseur en de bestreden beslissing hebben geen rekening gehouden met de inhoud van het medisch attest van 07.06.2013 die werd overgemaakt aan de verwerende partij in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Het advies van de arts-adviseur is zeer lacunair wat betreft het onderzoek van het medische attest die is neergelegd door de eisende partijen.

Het medisch attest vermeldt duidelijk dat er een medicamenteuze behandeling noodzakelijk is en dat de toegang tot medicatie en de beschikbaarheid ervan verplicht is.

Daarnaast stelt het medisch attest duidelijk de behandeling voor het leven is en dat wanneer er geen behandeling is dit zelfs kan leiden tot de dood ('mort' staat in het medisch attest van 07.06.2013).

De arts-adviseur zegt hieromtrent niets, zwijgt er zelfs over in alle talen, terwijl dit medisch attest toch levensbelangrijke informatie bevat die door de arts-adviseur diende beoordeeld te worden.

Deze heeft daar geen rekening mee gehouden en heeft zelfs niet gemotiveerd waarom niet, met als gevolg dat de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.

Het advies vermeldt enkel het volgende:

“Deze aandoeningen worden niet gestaafd door meetwaarden of specialistische onderzoeken en worden omschreven als zijnde matig ernstig. Een behandeling dient dan ook in de eerste plaats te bestaan uit een zoutarm dieet en voldoende lichaamsbeweging...”

De arts-adviseur is dus blijkbaar van oordeel dat enkel om reden dat geen meetwaarden of specialistische onderzoeken waren toegevoegd, er geen enkele waarde kan gegeven worden aan de inhoud van het medisch attest van 07.06.2013.

Hij veegt gewoon alles met deze zinsnede van de kaart.

Hij doet de moeite niet om bijkomende informatie op te vragen, wat hij blijkbaar toch nuttig acht, gezien hij stelt dat zijn advies gesteund is op het feit dat meetwaarden of specialistische onderzoeken niet zijn toegevoegd.

Minstens had de arts-adviseur om bijkomende informatie moeten vragen, zeker gezien de inhoud van het medisch attest van 07.06.2013 die stelt dat een hele reeks van medicamenten dient te worden ingenomen en die daarnaast ook stelt dat indien er geen behandeling is dit zelfs kan leiden tot de dood.

De arts-adviseur daarentegen die de vader nooit heeft gezien en die de vader nooit heeft behandeld, stelt eenvoudigweg dat deze medicamenten die de vader levenslang moeten innemen, niet vereist zijn en dat een zoutarm dieet voldoende is!

Waarop baseert de arts-adviseur zich om deze behandeling voldoende te achten?

Op het medisch attest die werd toegevoegd aan de aanvraag? Neen, want dit medisch attest stelt dat de vader een hele reeks medicamenten dient in te nemen en dat dit voor het leven is en dat indien de behandeling niet mogelijk is, dit kan leiden tot de dood.

Eisende partijen blijven dus zitten met de vraag waarop de arts-adviseur zich baseert.

Eisende partijen zouden durven insinueren dat de arts-adviseur tot zijn advies komt om alzo te vermijden dat hij in zijn advies verder moet gaan uitweiden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicatie in het land van herkomst van eisende partijen.

De bestreden beslissing moet worden geschorst en vernietigd, gezien de kennelijke inadequate motivering, in strijd met de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980.

Eisende partijen zijn van oordeel dat de verwerende partij en de arts-adviseur hun motiveringsplicht, hun zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel hebben geschonden.

Het staat vast dat opvolging en behandeling van de ziekte noodzakelijk is om een catastrofale situatie voor dit gezin te vermijden.

Daarnaast wordt in de aanvraag vermeld dat deze opvolging en behandeling niet mogelijk zal zijn in Macedonië en wordt hierover voldoende informatie bijgebracht.

Er wordt door de arts-adviseur niet ingegaan op het feit dat de behandeling noodzakelijk is.

Er wordt door de arts adviseur niet ingegaan op de catastrofale gevolgen van het stopzetten van de behandeling.

Er wordt door de arts-adviseur niet nagegaan of de reeks medicijnen ook beschikbaar zijn in Macedonië.

De arts-adviseur betwist de duur van de behandeling voor het leven langs de andere kant niet.

De arts-adviseur beperkt zich in feite tot het stellen dat er geen meetwaarden en specialistische onderzoeken werden bijgebracht.

Eisende partijen zijn van oordeel dat dit geen medisch advies is dat kan verwacht worden van een arts-adviseur.

Enige toelichting op de inhoud van de medische attesten is een minimum waaraan de arts-adviseur dient te voldoen, quod non in casu.

Bovendien zal eerste eisende partij bij een terugkeer naar Macedonië niet de noodzakelijke medische behandeling kunnen genieten, wat een ernstig risico inhoudt op overlijden... , wat wel degelijk een directe bedreiging is voor zijn leven of fysieke integriteit.

Op geen enkele wijze wordt door de arts-adviseur rekening gehouden met dit rechtstreekse risico voor zijn leven en fysieke integriteit in geval van terugkeer, gezien de opvolging en behandeling die hij krijgt in België niet aan de orde is in Macedonië.

De arts-adviseur laat zelfs na hieromtrent zijn advies weer te geven.

Er is dus sprake van een schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid nu de verwerende partij niet alle nuttige elementen in aanmerking heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing en dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

In een arrest van Uw Raad nummer 85.968 van 21 augustus 2012 werd geoordeeld:

"2.6. Eén van de kernargumenten van verzoekster is dat de bestreden beslissing niets vermeldt omtrent de mogelijkheid tot reizen en dat het advies van de arts-adviseur hieromtrent niet afdoende is gemotiveerd. De arts-adviseur beperkt zich, aldus verzoekster, tot de stelling: "Betrokkene is psychiatrisch belast maar de aandoening verhindert haar niet te reizen." Verzoekster stelt dat de formele motiveringsplicht werd geschonden omdat in het advies van de arts-adviseur niet wordt geantwoord op het argument betreffende het zeer ernstig risico op zelfmoord bij terugkeer naar omstandigheden die het trauma hebben veroorzaakt. Er wordt evenwel niet verduidelijkt waarom de arts-adviseur, van wie niet betwist wordt dat deze zelf geen psychiater is, op dit punt afwijkt van de medische attesten die opgesteld zijn door psychiaters, geneesheer-specialisten. Ook in haar nota met opmerkingen neemt de verwerende partij hieromtrent geen standpunt in.

[...]

2.8. Er werd nagelaten afdoende te motiveren aangaande de voorliggende gegevens inzake de onmogelijkheid van verzoekster om te reizen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij haar formele motiveringsplicht heeft geschonden nu noch de bestreden beslissing noch het advies van de arts-adviseur verduidelijkt waarom wordt afgeweken van essentiële argumenten in de voorliggende medische attesten.

Dit onderdeel van het enig middel is gegrond."

De leerstellingen van voornoemd arrest zijn ook van toepassing op huidig dossier gezien de bestreden beslissing, noch het advies van de arts-adviseur rekening hebben gehouden met de medische tegenindicatie om te reizen, namelijk het risico op overlijden... in geval van terugkeer naar Macedonië, gelet op de onderbreking van de noodzakelijke medische zorgen, opvolging en behandeling in dat geval, noch met de reeks van medicatie die dient te worden ingenomen, noch met het feit dat de behandeling voor het leven is.

De bestreden beslissing is daarom absoluut niet op adequate wijze gemotiveerd en vertoont een formeel gebrek aan motivering, in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, in combinatie met de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980, gezien dit risico voor het leven/fysieke integriteit van de eerste eisende partij, de reeks medicatie die voor het leven dient te worden ingenomen, ... niet werden betrokken in de beoordeling door de arts-adviseur en ook niet in de beoordeling door de bestreden beslissing.

3. Beschikbaarheid en toegankelijkheid

Overigens dient te worden opgemerkt dat de ernst van de aandoening en het risico voor het leven en de integriteit van een eisende partij om subsidiaire bescherming om medische redenen noodzakelijkerwijze beoordeeld dient te worden in het licht van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de vereiste medische behandeling en zorgen in het land van herkomst, wat verwerende partij helemaal niet gedaan heeft.

Nochtans werd, buiten het medisch getuigschrift, ook recente informatie omtrent de ontoegankelijkheid van medische zorgen in Macedonië bezorgd aan de verwerende partij.

Deze inlichtingen gaven aan dat er een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid bestaat dat de behandeling van eerste eisende partij zal stopgezet worden ingeval van terugkeer, met alle schadelijke gevolgen van dien (overlijden, ..., etc.)

Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en artikel 3 EVRM schendt, evenals algemene beginselen van goed bestuur, waaronder de verplichting beslissingen afdoende te motiveren en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier.

4.

In dit geval is de arts-adviseur van mening dat de ziekte aangehaald actueel geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat er geen sprake is van mensonterende of vernederende behandelingen, gezien er geen meetwaarden en specialistische onderzoeken werden toegevoegd.

De bestreden beslissing vertoont echter een kennelijk gebrekkige materiële motivering, door te oordelen dat de aanvraag onontvankelijk zou kunnen worden verklaard op basis van het artikel 9ter §3-4° van de wet van 15 december 1980, omdat er een kennelijke appreciatiefout wordt begaan door de verwerende partij en de arts-adviseur doordat er een manifest verkeerde interpretatie wordt gehanteerd van het artikel 9ter §1, 1° van de wet van 15 december 1980, dat bepaalt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of een fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

De arts-adviseur hanteert duidelijk een strengere definitie dan deze die is vermeld in het artikel 9ter §1 van de wet van 15 december 1980, gezien er door de arts-adviseur wordt geëist dat er sprake zou zijn van een ziekte die een actueel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene en dat de mensonterende en vernederende behandeling wordt uitgesloten, gezien het gebrek aan meetwaarden en onderzoeken.

Ook de bestreden beslissing hanteert een strengere definitie dan deze vermeldt in het artikel 9ter §1 van de wet van 15 december 1980, gezien er door de bestreden beslissing wordt geëist dat er sprake zou zijn van een ziekte die een directe bedreiging inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene en dat er sprake moet zijn van dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou zijn en dat de mensonterende en vernederende behandeling wordt uitgesloten indien de aandoening geen ernstig actueel gevaar vormt voor de gezondheid.

Eisende partijen stellen vooreerst al vast dat de inhoud van de bestreden beslissing geen volledige steun vindt in het advies van de arts-adviseur.

De arts-adviseur heeft op geen enkel moment gesteld dat er geen dringende maatregelen zijn zonder dewelke er acuut levensgevaar zou zijn. Eerste eisende partij dient een hele reeks medicatie in te nemen en dit voor de rest van zijn leven. Dit kan evengoed aanzien worden als dringende maatregelen die absoluut noodzakelijk zijn zonder dewelke er acuut levensgevaar zou zijn, wat toch bevestigd wordt door de inhoud van het medisch attest. Zou er immers geen opvolging en behandeling zijn, dan zouden de gevolgen catastrofaal zijn voor eerste eisende partij. Eisende partijen zijn van oordeel dat de attaché niet bevoegd is om over dit medisch aspect uitspraak te doen.

Daarnaast stelt de bestreden beslissing dat de mensonterende en vernederende behandeling wordt uitgesloten indien de aandoening geen ernstig actueel gevaar vormt voor de gezondheid doch ook dit gegeven wordt niet ondersteund door het advies. Het advies stelt immers enkel dat dit niet aan de orde is gezien geen meetwaarden en onderzoeken werden toegevoegd. Eisende partijen zijn van oordeel dat de attaché niet bevoegd is om over dit medisch aspect uitspraak te doen.

De Raad van State merkte reeds op dat het laten beoordelen van het medisch getuigschrift door niet-geneesheren het medisch beroepsgeheim schendt en dus artikel 458 van het Strafwetboek, wat niet de bedoeling kan zijn.

Bijgevolg kan het medisch attest niet worden beoordeeld door anderen dan de ambtenaar-geneesheer. Er kan dan ook niet worden beoordeeld dat er geen dringende maatregelen zijn zonder dewelke er acuut levensgevaar zou zijn, dat de mensonterende en vernederende behandeling wordt uitgesloten omdat de aandoening geen ernstig actueel gevaar vormt voor de gezondheid... daar de inhoud niet kan worden beoordeeld door anderen dan de ambtenaar-geneesheer...

De attaché van de Staatssecretaris kon derhalve niet rechtsgeldig tot de bestreden beslissing en de argumentatie daarin verwerkt komen.

De bestreden beslissing kan niet volstaan met de verwijzing naar het artikel 3 van het EVRM dat de zeer algemene bepalingen bevat dat er een verbod is op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen.

Bovendien, zelfs indien de beschreven ziekte van de eerste eisende partij geen directe of rechtstreekse bedreiging zou uitmaken voor het leven of fysieke integriteit, dan nog verhindert dit niet dat er eventueel een machtiging tot verblijf kan worden toegekend omdat de eerste eisende partij een reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandelingen, gezien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van vorig verblijf.

Zoals hierboven reeds aangegeven hebben eisende partijen in de aanvraag in toepassing van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 duidelijk uiteengezet waarom zij menen dat de nodige behandeling niet beschikbaar en op zijn minst niet toegankelijk zal zijn in hun land van herkomst en dat zodoende een terugkeer een stopzetting van de behandelingen zal tot gevolg hebben met als resultaat een ernstige verslechtering van de gezondheidstoestand van eerste eisende partij.

De stopzetting van de behandeling zal aan de orde zijn in geval van terugkeer met als gevolg de catastrofale gevolgen voor de fysieke integriteit van eerste eisende partij, zoals overlijden ...”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012.” Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...)."

2.4. In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de arts-adviseur van 21 augustus 2013 en stelt vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt hierbij op dat de bestreden beslissing andere motieven bevat dan wat kan worden gelezen in het advies van de arts-adviseur. Dit advies heeft gelet op het gestelde in artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, een doorslaggevend karakter en laat geen appreciatieruimte over voor de verwerende partij. Indien het een negatief advies betreft, kan verwerende partij er niet tegen ingaan en is zij ertoe gehouden de aanvraag onontvankelijk te verklaren (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.806). Het houdt in dat indien de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat het bindend advies van de arts-adviseur van 21 augustus 2013 geen rechtmatig weigeringsmotief is, dit weigeringsmotief, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk tot het hare heeft gemaakt, bijgevolg overeind blijft en dit kan, bij gebrek aan een gegrond bevonden wettigheidskritiek tegen het betrokken advies, volstaan om de bestreden beslissing te onderbouwen (cf. RvS 23 juni 2011, nr. 214.098).

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 21 augustus 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris. Verzoekers geven dit ook weer in hun verzoekschrift. Het advies luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 13.07.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 07.06.2013 blijkt dat de beschreven hypertensie en vernauwing van de arteria poplitea rechts geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Deze aandoeningen worden niet gestaafd door meetwaarden of

specialistische onderzoeken en worden omschreven als zijnde matig ernstig. Een behandeling dient dan ook in de eerste plaats te bestaan uit een zoutarm dieet en voldoende lichaamsbeweging, een medicamenteuze behandeling is niet direct noodzakelijk. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

2.6. Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is deze bepaling van toepassing op twee gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte of aandoening die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven of voor de fysieke integriteit,
- ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling, doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf (cf. arresten RvV, gewezen in AV, o.a. nr. 135 039 van 12 december 2014 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778).

2.7. Verzoekers zijn het duidelijk niet eens met de conclusie van de arts-adviseur. Zij zijn van oordeel dat een medicamenteuze behandeling noodzakelijk is, dat deze behandeling voor het leven is en dat wanneer er geen behandeling is dit zelfs kan leiden tot de dood. Zij verwijzen hiertoe naar het standaard medisch getuigschrift van 7 juni 2013 dat zij bij hun aanvraag hebben overgemaakt. Buiten het standaard medisch getuigschrift van 7 juni 2013 dat werd opgesteld door dokter L. P., hebben verzoekers geen andere medische documenten ingediend. De arts-adviseur heeft in casu geoordeeld dat een behandeling dient te bestaan uit een zoutarm dieet en voldoende lichaamsbeweging en dat een medicamenteuze behandeling niet direct noodzakelijk is. De Raad merkt hierbij op dat de arts-adviseur als controlearts niet gebonden is door de zienswijze van de arts die tweede verzoeker zelf consulteerde omtrent een eventuele nood aan een behandeling. De Raad merkt daarenboven op dat de arts-adviseur zijn oordeel dat geen medicamenteuze behandeling noodzakelijk is in de eerste plaats baseerde op de vaststelling dat de aandoeningen van de tweede verzoekende partij – namelijk de beschreven hypertensie en vernauwing van de arteria poplitea rechts – in het standaard medisch getuigschrift van 7 juni 2013 werden omschreven als zijnde matig ernstig (*“degré de gravité de la maladie:moyen”*) en dat ze niet worden gestaafd door meetwaarden of specialistische onderzoeken. Verzoekers’ betoog dat de arts-adviseur *“met deze zinsnede gewoon alles van de kaart veegt”*, kan deze beoordeling niet aan het wankelen brengen. Zij stellen dat *“de arts-adviseur de moeite niet doet om bijkomende informatie op te vragen, wat hij blijkbaar toch nuttig acht, gezien hij stelt dat zijn advies gesteund is op het feit dat meetwaarden of specialistische onderzoeken niet zijn toegevoegd”*. Hierbij merkt de Raad op dat het aan de aanvrager toekomt om alle dienstige stukken betreffende zijn gezondheidstoestand, waarover hij beschikt, te voegen bij zijn aanvraag en zijn aanvraag te actualiseren (cf. RvS 24 januari 2013, nr. 222.232). Verzoekers kunnen het feit dat zij nagelaten hebben meer medische informatie zoals meetwaarden en specialistische onderzoeken toe te voegen aan hun aanvraag, niet aanrekenen aan de verwerende partij. Zij kunnen bovendien ook niet verwachten dat de arts-adviseur verzoekers hierom zou verzoeken indien hij vaststelt dat de medische aandoeningen van de tweede verzoekende partij in het standaard medisch getuigschrift van 7 juni 2013 als matig ernstig wordt bestempeld. Verzoekers werpen verder op dat de arts-adviseur de tweede verzoekende partij nooit heeft gezien en nooit heeft behandeld. Voor zover verzoekers zouden verwachten dat een patiënt wordt onderzocht, merkt de Raad op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet voorziet in een verplicht medisch onderzoek aangezien hierin wordt gesteld: *“(…) De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”* Verzoekers kunnen eens te meer niet verwachten dat de arts-adviseur de tweede verzoekende partij zou onderzoeken indien hij vaststelt dat haar medische aandoeningen in het standaard medisch getuigschrift van 7 juni 2013 als matig ernstig worden bestempeld. De Raad benadrukt dat het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer op basis van de in het standaard medisch getuigschrift omschreven ziekteverschijnselen tot een andere conclusie komt dan de arts van verzoekers op zich niet toelaat te besluiten dat enige beoordelingsfout werd gemaakt. Het gegeven dat het advies van de arts-adviseur anders luidt dan de beoordeling gedaan door de behandelende geneesheer, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de arts-adviseur inhoudelijk anders is dan het door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegd medisch attest (RvS 31 mei 2011, nr. 213.594).

2.8. Voorts betogen verzoekers dat de arts-adviseur niet ingaat op het feit dat de behandeling noodzakelijk is, noch op de *“catastrofale gevolgen van het stopzetten van de behandeling”*. Aangezien de arts-adviseur oordeelde dat een medicamenteuze behandeling niet direct noodzakelijk is, diende hij ook niet in te gaan op de informatie die in de aanvraag werd bijgebracht omtrent de ontoegankelijkheid van medische zorgen in Macedonië of op de gevolgen van stopzetting van medicamenteuze behandeling. De verwijzing naar het arrest van de Raad van 21 augustus 2012 met nummer 85 968 is niet dienstig aangezien dit arrest handelt over een aanvraag die ongegrond werd verklaard, terwijl voorliggende aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers tonen niet aan dat het strijdig is met artikel 3 EVRM dat de arts-adviseur in deze omstandigheden geen verder onderzoek voert.

2.9. Verzoekers' betoog dat de arts-adviseur een strengere definitie hanteert dan deze die is vermeld in het artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet *“gezien er door de arts-adviseur wordt geëist dat er sprake zou zijn van een ziekte die een actueel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene en dat de mensonterende en vernederende behandeling wordt uitgesloten, gezien het gebrek aan meetwaarden en onderzoeken”* kan niet worden bijgetreden. Immers gaan verzoekers er aan voorbij dat de arts-adviseur tevens oordeelde dat de aandoeningen worden omschreven als zijnde matig ernstig (*“degré de gravité de la maladie:moyen”*). In casu heeft de arts-adviseur de aanvraag van verzoekers getoetst aan de verschillende mogelijkheden die worden omschreven door artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zoals uiteengezet in punt 2.6 en kwam hij tot het besluit dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in dit artikel.

2.10. Verzoekers betogen nog dat de inhoud van de bestreden beslissing geen volledige steun zou vinden in het advies van de arts-adviseur en halen aan dat de arts-adviseur op geen enkel moment gesteld heeft dat er geen dringende maatregelen zijn zonder dewelke er acuut levensgevaar zou zijn. Wederom herhalen zij dat de tweede verzoekende partij een hele reeks medicatie dient in te nemen voor de rest van haar leven. Echter gaan zij er weer aan voorbij dat de arts-adviseur oordeelde dat een medicamenteuze behandeling niet direct noodzakelijk is. Voorts zijn verzoekers van oordeel dat de attaché niet bevoegd is om over het medisch aspect uitspraak te doen. In casu heeft de attaché die de bestreden beslissing opstelde echter louter het advies van de arts-adviseur overgenomen waar hij in de bestreden beslissing stelt dat de beschreven aandoeningen geen dringende maatregelen vereisen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Deze conclusie volgt immers uit de beoordeling van de arts-adviseur dat een behandeling in de eerste plaats dient te bestaan uit een zoutarm dieet en voldoende lichaamsbeweging en dat een medicamenteuze behandeling niet direct noodzakelijk is en veronderstelt geen medische interpretatie, zoals verzoekers willen doen uitschijnen.

2.11. Het feit dat de gemachtigde in de bestreden beslissing, na te hebben verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer en diens conclusie dat de ziekte waaraan tweede verzoekende partij lijdt kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, tevens aangaf van oordeel te zijn dat wanneer een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte in een vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend stadium, deze vreemdeling niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan vallen en zich hierbij baseert op rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en ernstige zieke vreemdelingen, kan voorts niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Het betreft immers een overvloedige rechtstheoretische toelichting. Daarenboven blijkt noch uit de analyse noch uit de conclusie in het medisch advies van 21 augustus 2013 dat de ambtenaar-geneesheer de voorgelegde medische aandoeningen enkel heeft beoordeeld vanuit de hoge drempel voorzien in de rechtspraak van het EHRM of de toetssteen voor medische regularisatie heeft verengd.

2.12. Waar verzoekers een schending aanvoeren van artikel 9ter, §1, 5°, van de Vreemdelingenwet dient de Raad op te merken dat zij dit niet nader uitwerken in hun verzoekschrift zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het eerste en enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring,

samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA